

saaledes som det er foreslaet i det Lovforslag, Venstre har indbragt i Tinget, sørger for at skabe Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden, saaledes at de, der vil være udenfor Foreningerne og Organisationerne, skal have Lov til at være det og skal kunne arbejde for deres egen Regning som frie Mænd. Det skal ikke være saaledes, at de, naar de gør det, skal kunne anklages for Domstolene og føres i Forlegenhed og slaas ned, saaledes som man jo har set, at det er sket i adskillige Tilfælde. I Venstres Forslag vil jeg særlig lægge Vægt paa § 3, der lyder saaledes: „Enhver Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse af den enkelte i Pris-, Produktions- og lignende Forhold — derunder Boykotning —, der har til Formaal at begrænse den enkeltes Erhvervs- eller Arbejdsfrihed, hemme den frie Konkurrence og direkte eller indirekte at hidføre Monopolet indenfor det paagældende Erhverv, er ulovlig og paadrager, foruden Erstatning for den Skade, nævnte Forfølgelse har tilføjet vedkommende, Straf af simpelt Fængsel eller, under formildende Omstændigheder, Bøder indtil 100 000 Kr. Sagerne er Genstand for saavel offentlig som privat Paatale.“

Et Forslag i den Retning er efter mit Skøn i allerhøjeste Grad paakrævet; Befolkningen er efterhaanden klar over, at en saadan Lovbestemmelse mangler, og noget i den Retning vil blive krævet gennemført. Og særlig er man blevet klar over det, efter at man har oplevet den Landsretsdom, som er fældet i Kolindsund-Sagen. Den højtærede Statsminister omtalte denne Sag, eller var lige ved at ville omtale den, og gjorde nogle enkelte Bemærkninger om, at Arbejdsgiverne havde tvunget Lønnen ned under Sultegrænsen. Hvis den højtærede Statsminister havde fulgt Forhandlingerne om denne Sag her i Tinget, vilde han have vidst, at jeg havde gjort Rede for, at det ikke er Tilfældet, men at tværtimod disse Landmænd i Kolindsund havde betalt en noget højere Løn end den tariffmæssige. Det ærede Medlem Hr. Olufson prøvede den Paastand her i Tinget, at det var en bestemt Mand fra en bestemt Gaard, der havde betalt 3 Kr. i Dagløn. Jeg var imidlertid i Stand til ved en Erklæring fra vedkommende Mand at godtgøre, at det var fuldkommen urigtigt, der havde aldrig paa denne Gaard været betalt en saadan Dagløn. Disse Folk kan naturligvis ikke faa deres Medhjælpere billigere, end man kan andre Steder indenfor Landbruget, saa man kan sige sig selv, at denne Paastand ikke er rigtig. Den højtærede Statsminister sagde noget om, at han havde et stort Dokument —

jeg ser, at Statsministeren ikke er til Stede, men det maa jeg jo ogsaa undskylde paa dette sene Tidspunkt — og et helt stort Materiale vedrørende Kolindsund-Sagen, som han egentlig havde tænkt at ville gøre Tinget bekendt med, men han frafaldt det paa Grund af det sene Tidspunkt. Det beklager jeg meget, thi det kunde være meget interessant at faa dette Materiale fremlagt. Jeg er temmelig overbevist om, at den højtærede Minister ikke har noget at fremføre i denne Sag udover, hvad der er fremført, men jeg siger som saa: Lad os høre det ved Lejlighed, det var dog altid rart. Det, der er sket i Kolindsund-Sagen, er jo, at visse store landsomfattende Organisationer har udpeget nogle Landmænd, der ikke har forest sig mod nogen eller noget, og blokeret dem for at ruinere dem økonomisk, og det har vist sig, at disse Borgere ikke ved den gældende Lov kunde faa Medhold ved Domstolene, i alt Fald ikke ved Landsretten — det er muligt, at Højesteret kan afsige en anden Dom, hvorved de kan faa tilkendt en Erstatning for de store Tab, der er paaført dem. Jeg vil sige med en kendt Vending, at „hvis det er Lands Lov og Ret, siger jeg, at Loven hun er slet“. Man maa jo slutte af denne Dom, at naar der ikke kan idømmes Erstatning for et saadant Overfald paa sagesløse Folk, for de store Tab, der derved paaføres dem, havde Organisationen ogsaa frit kunnet drukne hele Avlen i Kolindsund i 1923, hvis Værdi var 1½ Mill. Kr., dersom de havde haft Magt, som de havde Agt, gennem den Strejke, de iværksatte paa Pumpestationen, og vi er rigtig nok langt ude, naar saa betydelige Tab kan paaføres Samfundet, uden at det medfører nogen som helst Erstatning.

Blokaden af de 13 Landmænd i Kolindsund har nu været i to Aar, og der er ingen Udsigt til, at den nogen Sinde kan faa Ende, for de Vilkaar, som Fagorganisationen opstiller, gaar ud paa at tvinge de 13 Landmænd til at underskrive paa en Kontrakt, hvorved de forpligter sig til kun at antage organiserede Arbejdere. Jeg ved ikke, med hvilken Ret Landarbejderforbundets Medlemmer kunde henvende sig til disse 13 Mænd fremfor andre Landmænd i dette Land, de har ikke mere Adgang til at overfalde og blokere dem for at tvinge dem til den nævnte Forpligtelse, end de har til at overfalde et hvilket som helst andet Sogns Landmænd, hvor de kan fordre det samme. De 13 vil ligesom alle Landets andre Bønder have Lov til frit at vælge, hvem de vil have til at hjælpe sig i deres Bedrift, og det er saare forstaaeligt og